

Mer om boken "Tystnaden före skräcken" av Amy Romand

Det börjar med att den medelålders Ani står utanför en dörr som hon är rädd för att knacka på. På andra sidan finns hennes far, en far som hon aldrig träffat; hon vet inte ens om han känner till hennes existens. Ani – som inte har fått något namn av berättelsen än utan kallas "hon" – har drömt om det här ögonblicket i hela sitt liv: att träffa den far som "råkade" göra hennes mor gravid och sedan övergav henne. Ani knackar på och blir insläppt, mottagen av sin fars hustru och sina halvsyskon, stämningen är välkomnande, vänlig, nyfiken. Fadern finns där också, men han är frånvarande, ler inte emot henne, verkar inte förstå. Det visar sig att han är gravt dement. På så sätt kommer Ani för sent till mötet hon drömt om som förklarande och befriande, ett sätt att "göra upp räkningen".

Anny Romands "Tystnaden före skräcken" är självbiografisk, en familjehistoria om "längtan, svek, grämselse och glömska". Romand började sin berättelse redan i sin förra bok, debuten "Min mormor från Armenien". Den skildrade en säregt stark överlevare från folkmorden av armenierna i Osmanska riket 1915. I "Tystnaden före skräcken" berättar hon vidare, mormodern finns nu här som den som trädde i hennes mors ställe under uppväxten i 50-talets Marseille. Och greppet från den förra boken går igen också här: växelmontage mellan då och nu, i den nya boken mellan Anis möte med faderns familj och mamman Rosys historia: den oönskade graviditeten, Anis födelse och hur hon skulle ha lämnats bort av Rosy som i sista stund ångrade sig och behöll Ani. Och den fasansfulla olycka som kunde ha kostat Ani livet som spädbarn; den episoden förklarar bokens titel.

Montagen mellan Anis nu och Rosys då är fint genomförda, dolda förbindelser friläggs. Som när dörren Ani knackar på får sin dubbelgångare i den dörr Rosy ett halvsekel tidigare knackade på, dörren till faderns kontor vid Hallarna i Paris. Rosy stiger in och berättar för den misslynte mannen bakom sitt skrivbord att hon väntar hans barn. Hon får det "klassiska" svaret "Hur vet jag att barnet är mitt?"